Dziennik Zarządzeń
Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie

Rok VI. Kraków, dnia 26 marca 1938 r. Nr. 5

TREŚĆ:

DBAJ O ROZWÓJ RADIOFONII, BO TO CZYNNIK OŚWIATY DLA OGÓŁU, A DLA NAS ŹRÓDŁO DOCHODU.

POCZTA

35

Zakaz upełnomacniania doręczycieli i listonoszów wiejskich do odbioru przesyłek.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegr. z dnia 29 stycznia 1938 r. Nr PW 820/2 zawiadamia się, że listonosze wiejscy podobnie jak doręczyciele z miejscowego obszaru pocztowego nie mogą przy okazji wykonywania swych czynności służbowych pośredniczyć w odbiorze i dostarczaniu przesyłek na podstawie pełnomocnictw pocztowych.

Pośredniczenie takie bowiem byłoby niedozwolonym wykonywaniem zleceń prywatnych, nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami.

Z treścią niniejszego zarządzenia należy zainteresowanych pracowników zaznajomić.

Nr PP 15/97/38 z dnia 18 marca 1938 r.

36

Przelew kwot przekazowych na konta czekowe komorników.

Na polecenie Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 10 lutego b. r. Nr Ak 151 — zarządza się, co następuje:

Przekazy pocztowe na kwoty do 10 gr, a czekowe do 20 gr, nadchodzące pod adresem komorników sądowych, winny być wypłacane przez placówki p. t. **gotówką**. — Przelewanie takich kwot na konta czekowe komorników w P. K. O. byłoby technicznie niemożliwe, bowiem opłaty taryfowe za takie przelewy pochłaniały by bez reszty sumy przekazowe.

Powyższy tryb postępowania z omawianymi przekazami uzgodniony został z Ministerstwem Sprawiedliwości.

Niniejsze zarządzenie wchodzi natychmiast w życie.

Nr PRP 32/64 z dnia 19 marca 1938 r.

37

Cofnięcie wszelkich ulg w opłatach pocztowych.

W związku z akcją uproszczenia manipulacji pocztowej, Ministerstwo Poczt i Telegrafów zarządzeniem z dnia 11 marca 1938 r. Nr PW 600/1 cofnęło ulgi w opłatach przyznane następującym instytucjom:

1) Lidze Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej,

2) Lidze Morskiej i Kolonialnej,

3) Polskiemu Czerwonemu Krzyżowi,

4) Polskiemu Białemu Krzyżowi,

5) Związkowi Harcerstwa Polskiego,

6) Towarzystwu Popierania Budowy Publicznych Szkół Powszechnych,

7) Towarzystwu Przyjaciół Młodzieży Akademickiej,

8) Związkowi Pracowników P. T. i T. R. P.

9) Związkowi niższych Pracowników P. T, i T. R. P.,

10) Związkowi Pracownikow Teletechnicznych R. P.,

11) Towarzystwu Czynnej Pomocy Pracowników Poczty, Telegrafu i Telefonu we Lwowie.

Z dniem 1 kwietnia b. r. wszystkie przesyłki tych instytucyj, ich organów i placówek winny być opłacane wg. normalnych stawek taryfowych.

Równocześnie z dniem 1 kwietnia 1938 roku tracą moc obowiązującą następujące zarządzenia zamieszczone w Dzienniku Zarządzeń tut. Dyrekcji Okręgu a mianowicie:

Nr 19 z 1936 r. poz. 205 — Nr 24 z 1936 r. poz. 268 — Nr 1 z 1937 r. poz. 1 — Nr 3 z 1937 r. poz. 16 — Nr 5 z 1937 r. poz. 42 oraz Nr 10 z 1937 r. poz. 115.

Wykaz obowiązujących zarządzeń podany w Dz. Zarz. Nr. 20 z 1937 r. należy odpowiednio poprawić.

Nr PP. 12/54/38 z dnia 21 III. 1938 r.

38

Niewłaściwości przy przyjmowaniu przekazów pocztowych.

W ostatnich czasach zdarzają się coraz częściej wypadki, że urzędy i agencje pocztowe tut. Okregu przy przyjmowaniu przekazów pocztowych nie stosują się do obowiązujących przepisów i nie badają zupełnie, czy nadawane przekazy są należycie i zgodnie z przepisami we wszystkich rubrykach wypełnione i dokładnie zaadresowane. W szczególności nie zwraca się uwagi na to, czy nadawca wypisał na blankiecie przekazowym czytelnie kwotę cyframi i słowami, czy miejsca wolne przed kwotą i po kwocie podanej w cyfrach i słownie przekreślono linią poziomą, czy adres odbiorcy jest zupełnie dokładny i nie nasuwa żadnych wątpliwości a więc, czy w adresie przekazu podano obok nazwiska pełne imię adresata, pełną nazwę firmy, dokładne określenie miejsca zamieszkania adresata, to jest ulicę, numer domu, numer mieszkania i t p.

Przekazy z niedokładnym adresem nie mogą być w urzędach oddawczych wypłacane adresatom w terminie, z powodu nasuwających się przy doręczaniu wątpliwości, lecz prawie zawsze muszą być stosownie do postanowień § 20 instrukcji przekazowej przed wypłatą zwrócone Urzędowi nadawczemu do uzupełnienia braków i usunięcia w porozumieniu z nadawcą stwierdzonych nieprawidłowości. Tego rodzaju niedokładności powodują znaczne opóźnienie w wypłacie przekazów, częste zażalenia ze strony adresatów lub nadawców, a niejednokrotnie także powodują mylną wypłatę kwot przekazowych do rąk niewłaściwych odbiorców, narażając tym samym na szkodę materialną pracowników pocztowych.

Aby uniknąć podanych wyżej usterek wzywa się wszystkie urzędy i agencje do dokładnego szczegółowego badania przekazów pocztowych przy nadaniu i zwracania bacznej uwagi na należyte oraz prawidłowe wypełnienie przekazów przez nadawców.

Nr P. R. P. 210/36 z dnia 22 marca 1938 r.

39

Prenumerata czasopism przez pocztę.

Ostatnio coraz częściej napływają zażalenia Administracyj czasopism na niewłaściwe postępowanie niektórych placówek pocztowych tut. Okręgu przy przyjmowaniu zleceń na prenumeratę czasopism, jak również przy przekazywaniu kwot z tego tytułu uzyskanych.

Bezpośrednią przyczyną tego stanu rzeczy jest fakt, że niektóre placówki pocztowe bądź nie są zupełnie dokładnie obznajomione z przepisami służby gazetowej (zawartymi w Dz. Urz. Min. P. i T. Nr 21 z r. 1935), bądź też do tego tak ważnego zagadnienia nie przywiązują należytej wagi, narażając tym samym przedsiębiorstwo państwowe „P. P. T. i T.“ na znaczny ubytek dochodów, jak również na ujemną krytykę ze strony Wydawców.

Popełnione nieprawidłowości polegają na:

1) odmowie przyjęcia zlecenia na prenumeratę czasopisma,

2) przyjmowaniu zleceń na różne okresy kalendarzowe,

3) przesyłaniu danej administracji opłaty manipulacyjnej łącznie z kwotą prenumeraty, należną Wydawcy,

4) pobieraniu niewłaściwej opłaty manipulacyjnej,

5) późnym zawiadamianiu administracji o przyjęciu zlecenia na prenumeratę czasopisma,

6) używaniu do przekazywania kwot, należnych administracji zamiast przekazu rozrachunkowego bezpłatny druk Nr 204, przekazów pocztowych, płatnych przekazów rozrachunkowych, lub blankietów nadawczych P. K. O.

7) przyjmowaniu zleceń na prenumeratę w niewłaściwych okresach.

8) niewłaściwym wypełnianiu odwrotnej strony odcinków przekazów rozrachunkowych.

Celem usprawnienia tego działu służby, a w szczególności, w celu należytego wyświetlenia popełnianych nieprawidłowości, podaje się poniżej ogólne zasady, jakimi należy się kierować oraz których należy ściśle przestrzegać by sprawę prenumeraty czasopism przez pocztę postawić na należytym poziomie.

a) Zlecenia na prenumeratę czasopism krajowych, wydawanych conajmniej raz w miesiącu i pochodzących od wydawcy, należącego do pocztowego obrotu rozrachunkowego — przyjmują urzędy pocztowe oraz listonosze wiejscy. Natomiast doręczyciele obsługujący miejscowy obszar doręczeń, w szczególności w mniejszych placówkach pocztowych, gdzie czytelnictwo czasopism jest szeroko rozwinięte i gdzie niema prywatnych placówek kolportażowych, mogą przyjmować prenumeratę tylko na zarządzenie Dyr. Okr. P. i T. — Zlecenia na prenumeratę czasopism, które mają być doręczane w miejscu ich nadawania, obejmują tylko czasopisma, wydawane nie częściej niż dwa razy w tygodniu.

b) Zlecenia na prenumeratę przyjmuje się na okresy: miesięczny, kwartalny, półroczny i roczny, poczynając od pierwszego dnia danego okresu kalendarzowego n. p. od 1 III. do 31 III., od 1 VII. do 30 IX., a nie n. p. od 10 III. do 10 IV., lub 1 VIII, do 31 X. — Na inne okresy, n. p. dwumiesięczne — prenumeraty przyjmować nie wolno.

c) Od prenumeratora przyjmuje się tylko kwotę zapodaną w kolumnie: 6-tej cennika czasopism, po czym od tej kwoty potrąca się opłatę manipulacyjną, przewidzianą w kolumnie 5-tej tegoż cennika i opłatę tę zalicza się przez naklejenie znaczków opłaty na dowodzie przyjęcia zlecenia (druk Nr 203). Pozostałą zaś różnicę wykazaną w kolumnie 4-tej cennika, należy dopiero przesłać zainteresowanej Administracji wyłącznie tylko za pomocą przekazu rozrachunkowego, druk Nr 204, a nie przekazów pocztowych, płatnych przekazów rozrachunkowych, lub blankietów P. K. O.

d) Zlecenia na prenumeratę muszą być wykonane w dniu ich przyjęcia. Wyjątek zachodzić może jedynie w tym wypadku, gdy listonosz wiejski lub doręczyciel wraca do placówki pocztowej, po dziennym zamknięciu księgi przyjętych przekazów rozrachunkowych. Przyjęte atoli zlecenia należy bezwarunkowo wykonać w dniu następnym.

e) Placówki pocztowe, doręczyciele oraz listonosze wiejscy przyjmują zlecenia na prenumeratę w czasie od dnia 20 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty do dnia 10 okresu prenumeraty np. prenumeratę za kwiecień przyjmuje się od 20 marca do 10 kwietnia. — W tym samym czasokresie listonosze wiejscy i doręczyciele są obowiązani zgłaszać się przynajmniej raz u każdego prenumeratora z propozycją odnowienia prenumeraty.

f) Na odcinku przekazu rozrachunkowego należy podawać okresy prenumeraty, ilość egzemplarzy i przypadającą za nie sumę przedpłat. Nie należy zatem podawać n. p. nazwisk odnośnych prenumeratorów i t. p.

Poza tym urzędy (agencje) pocztowe tut. Okręgu winny zaznajomić tamt. pracowników w sposób zwięzły i praktyczny z wszystkimi powołanymi na wstępie przepisami, dotyczącymi służby gazetowej.

W wypadkach wątpliwych lub niejasnych — placówki pocztowe winny się zwracać o informacje każdorazowo w drodze pisemnej, a w wypadkach nagłych także i w drodze telefonicznej bądź do swych urzędów obwodowych, bądź też do Oddziału Eksploatacji Pocztowej Dyrekcji Okr. P. T.

Nad ścisłym przestrzeganiem niniejszego zarządzenia czuwać winni osobiście Naczelnicy (Kierownicy) urzędów (agencyj) pocztowych.

Nr P. P. 4/22/38 z dnia 24 marca 1938 r.

TELEGRAF, TELEFON I RADIO

40

Wydawanie i kontrola bezpłatnych radiofonicznych kart rejestracyjnych.

Warunki zwalniania od opłaty radiofonicznej, przewidzianego art. 18 pkt. 8 ustawy z dnia 3. czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie normują postanowienia § 12, rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1. października 1936 r. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr 24 poz. 53) w sposób następujących;

1. Od opłaty radiofonicznej mogą być zwolnieni:
   a) inwalidzi wojenni, którzy oprócz zaopatrzenia z funduszów publicznych nie posiadają innych źródeł utrzymania,
   b) osoby ociemniałe, które wykażą się świadectwem ubóstwa,
   c) osoby i intytucje, pracujące naukowo w zakresie radiotechniki.
2) Do wydawania bezpłatnych kart rejestracyjnych upoważnione są właściwe dyrekcje okręgu poczt i telegrafów.
3. O ustaniu warunków powodujących wydanie bezpłatnej karty rejestracyjnej interesowani powinni bezzwłocznie zawiadomić właściwy urząd pocztowy pod rygorem odpowiedzialności za posiadanie urządzenia radiofonicznego bez zezwolenia.

Osoby, którym dyrekcje okręgu poczt i telegraiów przyznały bezpłatne karty rejestracyjne otrzymują je we właściwych urzędach pocztowych.

Urząd pocztowy, po otrzymaniu stosownego polecenia i zgłoszeniu się upoważnionego wpisuje jego nazwisko, imię i adres w następnej wolnej pozycji „wykazu posiadaczy radioodbiorników", wypełnia kartę rejestracyjną, umieszcza na niej oraz na karcie ewidencyjnej dla Agencji Radiofonicznej napis „bezpłatna na polecenie D. O. P. T. Nr .... z dnia ...." — wydaje kartę rejestracyjną bez pobierania jakichkolwiek opłat. Karty ewidencyjne odsyła w trybie normalnym do Agencji Radiofonicznej.

Urzędy pocztowe, prowadzące w swej ewidencji posiadaczy bezpłatnych kart rejestracyjnych, obowiązane są za pośrednictwem doręczycieli wykonywać stałą kontrolę warunków powodujących wydanie bezpłatnej karty rejestracyjnej, a w razie stwierdzenia ustania tych warunków — donosić o tym dyrekcji okręgu poczt i telegrafów, która po zbadaniu sprawy wyda ewentualnie orzeczenie cofnięcia karty rejestracyjnej. W razie śmierci posiadacza bezpłatnej karty rejestracyjnej należy skreślić nazwisko jego z „wykazu posiadaczy radioodbiorników", a wydaną kartę rejestracyjną w miarę możności wycofać.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Nr TE. 523/38 z dnia 19. marca 1938 r.

41

Kontrola wytwórni sprzętu radiotechnicznego i firm sprzętem tym handlujacych.

1) Stosownie do postanowień art. 13 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. Urz. M. P. i T. Nr 20 z 1933 r.) oraz rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 października 1924 r. (Dz. Urz. Gen. Dyr. P. i T. Nr 41 z 1926 r,) właściciele wytwórni sprzętu radiotechnicznego i firm sprzętem tym handlujących obowiązani są zgłosić swe przedsiębiorstwa we właściwej Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów, niezależnie od wymaganego ustawą przemysłową pozwolenia na założenie zakładu.

2) Na dowód należytego zgłoszenia i zarejestrowania przedsiębiorstw, o których mowa w pkt. 1, otrzymują ich właściciele „potwierdzenie zgłoszenia", wydane dla wytwórni sprzętu radiotechnicznego przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów, dla firm sprzętem tym handlujących przez właściwą Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów.

3) Prawidłowo uzyskane „potwierdzenie zgłoszenia" upoważniają posiadające je przedsiębiorstwa do wyrobu sprzętu radiotechnicznego względnie handlu tym sprzętem pod warunkami:

a) prowadzanie parafowanych przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów ksiąg przychodu i rozchodu sprzętu radiotechnicznego (wzór Nr. 1),
b) sprzedawanie sprzętu radiotechnicznego tylko osobom, które wykażą się dokumentem, stwierdzającym prawo nabycia tego sprzętu,
c) poddania się kontroli upoważnionych do jej wykonywania organów.

4) Właściciele przedsiębiorstw wymienionych w pkt. 1, którzy nie posiadają ważnych „potwier-

dzeń zgłoszenia“ lub nie stosują się do warunków wyszczególnionych w pkt. 3 podlegają odpowiedzialności karno-administracyjnej w myśl art. 36 powołanej na wstępie ustawy.

5) Kontrola przedsiębiorstw wymienionych w pkt. 1, wykonana przez p. p, „P. P. T. i T.“ polega na sprawdzaniu, czy przedsiębiorstwa te posiadają ważne „potwierdzenia zgłoszenia“ i stosują się do warunków podanych w pkt. 3,

6) Kontrolę wytwórni sprzętu radiotechnicznego i firm sprzętem tym handlujących powierza się placówkom p. t., wykonywującym służbę działu radiofonicznego.

7) Powołanymi do wykonania tej kontroli są naczelnicy urzędów (poczt.-telekom), lub wyznaczeni przez nich pracownicy umysłowi względnie kierownicy agencyj.

8) Właściwe placówki pt. wydają powołanym do wykonywania kontroli pracownikom legitymacje według wzoru Nr 2.

9) Do prawomocnego orzekania stwierdzonych przez organa kontrolne wykroczeń właściwą jest powiatowa władza administracji ogólnej (starostwo).

10) Doniesienia o stwierdzonych nadużyciach kierować należy wraz z protokołem wzór Nr 3 do odpowiedniego Starostwa Powiatowego, donosząc o tym równocześnie Dyrekcji Okręgu P. i T.

11) Kontrolę, o której mowa w pkt. 5 wykonywać należy conajmniej 1 raz w roku.

12) Placówki pt., wykonywujące służbę działu radiofonicznego, obowiązane są prowadzić ewidencję przedsiębiorstw, o których mowa w pkt. 1, czynnych na obszarze pocztowym danej placówki. W zapisku ewidencyjnym odnotować należy daty przeprowadzenia kontroli.

Odnośnie pkt. 3 b. wyjaśnia się, że dokumentem stwierdzającym prawo nabycia sprzętu radiofonicznego jest:

radiofoniczna karta rejestracyjna,

potwierdzenie zgłoszenia, o którym mowa w w pkt. 2,

zaświadczenie instytucji państwowej (cywilnej lub wojskowej), względnie wyższego zakładu naukowego lub średniej szkoły technicznej, wydane celem nabycia sprzętu radiotechnicznego dla celów służbowych względnie naukowo doświadczalnych.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr TE 50/38 z dnia 14 marca 1938 r.

Strona lewa

PRZYCHÓD

Wzór Nr 1.

Nr poz.	Nr faktury lub rachunku	Data faktury lub rachunku	Nazwa i adres przedsiębiorstwa, w którym nabyto sprzęt radiotechniczny	Nazwa sprzętu radiotechnicznego	Ilość	Uwagi

Strona prawa

Wzór Nr 2.

Nr poz.	Data sprzedaży	Nazwisko, imię i adres nabywcy	Nr karty rejestracyjnej, data i nazwa urzędu, który ją wydał	Nazwa sprzedanego sprzętu radiotechn.	Ilość	Uwagi

Ważne za okazaniem legitymacji służbowej.

LEGITYMACJA Nr..................

Okaziciel niniejszej legitymacji p. ....

.... jest uprawniony z upoważnienia Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie z dnia 14 marca 1938 r. Nr TE. 50/38. — do wykonywania kontroli wytwórni sprzętu radiotechnicznego oraz firm sprzętem tym handlujących, po myśli art. 13 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P, Nr 63 poz. 481).

Władze administracyjne i organa Policji Państwowej są proszone o współdziałanie z p. .... przy wykonywaniu przez niego wskazanej wyżej kontroli.

Legitymacja niniejsza ważna jest do dnia .... 193..... r.

podpis naczelnika

Okrągła pieczęć urzędu:

Wzór Nr 3.

PROTOKÓŁ

spisany w dniu .... 193..... r. w firmie handlującej sprzętem radiotechnicznym (wytwórni sprzętu radiotechnicznego) ....

....

w .... przy ul. .... nr ....

przez przedstawiciela urzędu pocztowego (pocztowo telekomunikacyjnego) ....

....

przy udziale ....

w obecności właściciela (przedstawiciela firmy) p, ...

.... w sprawie wyniku kontroli przęprowadzonej w myś postanowień artykułu 13 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie, oraz rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 października 1924 r.

Po szczegółowej kontroli przeprowadzonej w wyżej wymienionej firmie stwierdzono:

....

....

....

....

Właściciel (przedstawiel) firmy p, ...

.... w sprawie tej oświadczył:

....

....

Protokół przeczytałem i podpisałem.

Podpis przeprowadzającego kontrolę:	Okrągła pieczęć urzędu p, t.	Podpis właściciela (przedstawiciela firmy):
....		....

ADMINISTRACJA

42

Rejestracja rowerów — przepisy o ruchu.

W związku z rozporządzeniem Ministrów, Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1937 r. o ruchu rowerów na drogach publicznych, ogłoszonym w Dz. U. R. P Nr 58 ex 37, poz. 458, poleca się Naczelnikom, Kierownikom wszystkich urzędów i agencji tut. okręgu, zarejestrować wszystkie posiadane służbowe rowery o dwóch lub trzech kołach, posuwane siłą nóg, oraz rowery z pomocniczymi silnikami o pojemności skokowej do 100 cm^3.

Rejestracja roweru, następuje przez zgłoszenie roweru we właściwym Zarządzie gminnym miejskim lub wiejskim.

Urzędy gminne wydadzą tabliczki rejestracyjne, które należy przymocować do roweru z tyłu za siodełkiem, prostopadle do osi podłużnej roweru, w taki sposób, by była łatwo widoczna. Tabliczka powinna być utrzymana w stanie dozwalającym na łatwe jej odczytanie.

Po myśli ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr 45 ex 33 poz. 352) rejestracja rowerów będących własnością Zarządu Pocztowego ma nastąpić bezpłatnie.

Od opłat rejestracyjnych, zwolnieni są pracownicy fizyczni i listonosze wiejscy, jeżeli ich władza przełożona (Naczelnik — Kierownik) stwierdzi, iż rowerów własnych używają do celów służbowych. (Dz. U. R. P. Nr 58 p. 458 § 3 ust. 2).

O zwolnieniu ze służby takich pracowników albo o zaprzestaniu używania przez nich rowerów do celów służbowych — należy zawiadomić właściwy Zarząd gminny.

Każdy rower, używany na drogach publicznych, powinien być zaopatrzony:

1) w conajmniej jeden sprawnie działający hamulec;

2) w umieszczoną z tyłu z lewej strony roweru latarkę z czerwonym światłem lub w ten sam sposób umieszczone szkiełko odblaskowe koloru czerwonego, o średnicy co najmniej 3 cm., zaopatrzone w wyciśnięty na szkle lub na metalowej jego oprawce znak fabryczny wytwórni oraz napis stwierdzający, że typ szkiełka został zatwierdzony przez Ministerstwo komunikacji;

3) w dzwonek jako sygnał ostrzegawczy.

Z nastaniem zmroku rower, używany na drodze publicznej, powinien być zaopatrzony w przymocowaną na przodzie latarkę rzucającą światło bezbarwne. Jeżeli rower zaopatrzony jest w latarkę rzucającę światło oślepiające, wówczas latarka ta powinna być tak urządzona, aby można było opuszczać do dołu snop światła, nie oślepiając zbliżających się z przeciwnej strony.

Osobom jadącym na rowerach po drogach publicznych, zabrania się:

1) jazdy środkiem zamiast przy prawej krawędzi jezdni, z wyjątkiem wypadków wyprzedzania innych pojazdów,

2) jazdy dwóch lub więcej rowerów obok siebie zamiast za sobą w jednej linii,

3) wożenie innej osoby, jeżeli rower jest jednoosobowy,

4) jazdy bez trzymania rąk na kierownicy oraz nóg na pedałach,

6) używania innych sygnałów oprócz dzwonka,

7) prowadzenie zwierząt i wożenia na rowerze przedmiotów o wymiarach, zagrażających bezpieczeństwu ruchu,

8) jazdy po jezdni, przeznaczonej do ruchu pojazdów, jeżeli obok drogi publicznej jest urządzona specjalna ścieżka dla rowerzystów.

Jeżdżenie na rowerach na połaciach dróg o twardej nawierzchni dozwolona jest tylko wówczas, gdy to nie utrudnia ruchu pieszych na tych poboczach, przy czym jadący na rowerze obowiązany jest ustępować drogi pieszym. — Na specjalnych ścieżkach dla pieszych i chodnikach rowery mogą być tylko prowadzonc i to wyłącznie wówczas, gdy to nie utrudnia ruchu pieszym.

Nr AG. 6612 z dnia 15 marca 1938 r.

43

Ramowy program propagandy i reklamy usług p. t. na rok 1938/39.

Zgodnie z Instrukcją o propagandzie i reklamie usług p. t. (Dz. U. Min. P. i T. Nr 19/35 r. — podaje się urzędom i agencjom: **ramowy program** propagandy i reklamy usług p. t. na rok 1938/39.

Na podstawie ramowego programu należy sporządzić własny **szczegółowy program.**

Szczegółowy program w stosunku do ramowego może być rozszerzony, wzglednie ścieśniony w zależności od lokalnych warunków.

Ścieśnienie programu może nastąpić w tym wypadku, gdy z góry już wiadowo, że pewne usługi na danym obszarze pocztowym są nieaktualne, a środki reklamy nierealne.

Rozszerzenie jest **możliwe**, a nawet konieczne, o ile chodzi n. p. skrytki pocztowe, karty tożsamości osoby. o znaczki filatelistyczne, kupony na odpowiedź i t. p., a natomiast **musi** nastąpić, gdy w międzyczasie zostały wprowadzone nowe usługi lub zmiany, albo, gdy tego wymagają warunki lokalne. Szczególnie należy zwracać uwagę na zmiany taryfy.

Przy układaniu programu trzeba wziąć pod uwagę stałe zjazdy delegatów samorządu terytorialnego i gospodarczego i występować na tych zjazdach jako przedstawiciele Przedsiębiorstwa pocztowego, celem utrzymania stałego kontaktu ze społeczeństwem.

Na zebraniach delegatów samorządu teryto rialnego winno się kłaść główny nacisk na następujące sprawy:

1) Organizacja poczty na terenie powiatu jej cele.
2) Służba listonosza wiejskiego.
3) Pełnomocnictwa.
4) Sprzedaż znaczków pocztowych przez sołtysów i miejscowe sklepy.
5) Radio i tępienie radiopajęczarstwa.
6) Ochrona urządzeń pocztowo-telekomunikacyjnych.

Na zebraniach delegatów samorządu gospodarczego należy przede wszystkim powiadamiać:
o nowych usługach p.-t.,
o zaszłych zmianach,
oraz zbierać postulaty i udzielać ewent. wyjaśnień.

W doborze środków reklamy należy przede wszystkim korzystać z tych, które są bezpłatne, względnie można je pokryć z ryczałtu kancelaryjnego. Środki reklamy, z których mogą korzystać urzędy i agencje są podane w Dzienniku Zarządzeń Nr 22/35 r.

W pierwszym rzędzie należy wykorzystać następujące:

1) Akwizycja.
2) Komunikaty prasowe i felietony w miejscowej prasie.
3) Wycieczki.
5) Napisy informacyjne.

Wycieczkj winno się organizować i zwiedzającym udzielać aktualnych wiadomości z zakresu poczty, telegrafu, telefonu i radia. Nauka o poczcie jest objęta programem szkolnym i według najnowszych zasad pedagogicznych przedmiot wykładu należy demonstrować. Dlatego też same szkoły organizują do placówek eksploatacyjnych wycieczki i w tym wypadku należy tę akcję poprzeć, a szczególnie tam, gdzie urzędy są odpowiednio urządzone, Do central automatycznych wycieczki są niewskazane — z uwagi na urządzenia, które można łatwo zakurzyć i uszkodzić.

Odczyty winny opracowywać urzędy obwodowe i polecać ich wygłaszanie urzędnikom, którzy mają dar łatwego wysławiania się i dobrą prezencję.

We wszystkich placówkach pocztowych zakorzenił się zwyczaj wywieszania całej masy napisów informacyjnych, których nikt nie czyta, bo każdy klient w powodzi różnych kartek i tabliczek gubi się i musiał by sporo czasu utracić, nim by tę informację, o którą mu chodzi odszukał.

Wreszcie kartoteczki te nie usuwane od szeregu lat są zwykle nieaktualne, brudne i potargane i robią fatalne wrażenie na klientelę.

Dlatego ilość napisów informacyjnych należy ograniczać do najważniejszych i usuwać, gdy tylko przestaną być aktualne. Żeby zaś zapewnić im należytą formę i estetyczny wygląd, wszystkie urzędy winny zaopatrzyć się w szablony do sporządzania napisów.

Dla celów propagandowych wielkie znaczenie ma prasa i dlatego też należało by wyjednać w miejscowej prasie specjalne kąciki pocztowe, gdzie były by umieszczane aktualne sprawy.

Szczegółowy plan należy sporządzić na arkuszach papieru kancelaryjnego. Na pierwszej stronicy umieścić napis:
„Szczegółowy program propagandy i reklam usług p, t.".

Wyniki każdej akcji, wraz z krótkim opisem jej przebiegu, użytych środków i t. d. — należy zapisywać w osobnych notatnikach (zeszytach), które będą kontrolowane przez organa inspekcyjne,

Jeżeli przedmiotem akcji były usługi, które są objęte statystyką, należy starać się uchwycić różnicę obrotów przed i po akcji.

W innych wypadkach wystarczy ograniczyć się do ogólnych spotrzeżeń i uwag.

Nr OOg 410/16/38 z dnia 24/III. 1938 r.

Załącznik do zarządzenia
Nr. OOg 410 /16/ 38.

RAMOWY

propagandy i reklamy usług pocztowo — telekomunikacyjnych

L. p.	USŁUGI P. T.	Grupy klientów
1.	a/ Kartki i telegramy z życzeniami, b/ Paczki żywnościowe	Dla wszystkich
2.	Prawidłowe adresowanie przesyłek pocztowych	„
3.	Ochrona przewodów telekomunikacyjnych	szkoły
4.	Opłata przeczytanych czasopism	dla wszystkich
5.	Zlecenia pocztowe	przemysł, handel, wolne zawody, stowarzyszenia
6.	Telefon i zlecenia telefoniczne	„
7.	Kartki i telegramy z życzeniami	dla wszystkich
8.	Poczta lotnicza	„
9.	Uproszczone nadawanie listów poleconych i paczek	przemysł, handel
10.	Korespondencja miejscowa	dla wszystkich

PROGRAM

Dyrekcji Okręgu P. i T. w Krakowie na rok 1938/39.

Zasiąg	Środki reklamy	Termin reklamy od	Termin reklamy do	U W A G A.
Urzędy i agencje	Komunikaty prasowe, radiowe felietony, prześrocza w kinach, transparenty.	1 IV.	30 IV.	
„	„	1 V.	31 V.	
„	Odczyty, felietony prasowe, pogadanki radiowe, afisze, plakaty.	1 VI.	30 VI.	
„	Komunikaty prasowe i radiowe ulotki	1 VII.	31 VIII.	
Urzędy	Komunikaty prasowe i radiowe, odczyty i transparenty, prześrocza	1 IX.	31 X.	
„	„	1 XI.	30 XI.	
Urzędy i agencje	„	1 XII.	31 XII.	
„	„	1 I.	31 I.	
Urzędy I. II. kl.	listy inwidywidualne	1. II.	28 II.	
„	Komunikaty, prześrocza	1 III	31 III.	

44

Dodatki służbowe.

Na podstawie rozporządzenia Ministra P. i T. z dnia 27 stycznia 1938 r. (Dz. U. M. P. i T. Nr 3 z dnia 7 II. 1939 r.) oraz zarządzenia Ministerstwa P, i T. z dn. 29 I. i 7. III. 1938 r. Nr BP 101/I/38 w sprawie dodatków służbowych pracowników państwowego przedsiębiorstwa „P. P. T. i T." ustala się następujące wytyczne odnośnie dodatków służbowych:

1) Dodatek za nocną służbę.

Wobec zmiany zasady, uzależniającej wypłatę od charakteru służbowego pracownika, prawo do dodatku za nocną służbę nabywają wszyscy pracownicy, którzy służbę tę pełnią, z wyjątkiem ambulanserów i konwojentów i to bez względu na charakter stosunku służbowego i rodzaj uposażenia.

Pracę w służbie nocnej należy możliwie tak rozplanować, aby dla pracownika nie było przerw w służbie. Gdyby jednak nasilenie pracy było okresowe, tak, że przerwy są uzasadnione, należy jako przerwy liczyć tylko ten czas, w którym pracownik korzysta rzeczywiście z bezczynności, a jednocześnie z normalnego odpoczynku w urzędzie, natomiast jeżeli przerwa jest tego rodzaju, że pracownik czeka w lokalu biurowym na ponowne rozpoczęcie pracy, należy pracownikowi zaliczać raczej pełną służbę nocną (np. chodzenie z odsyłką na dworzec w pewnych odstępach czasu, tak, że przerwa ogranicza się tylko do czasowego pobytu w rozdzielni).

Dodatek za nocną służbę przysługuje między innymi również pracownikom zatrudnionym w służbie radiokomunikacyjnej. To samo dotyczy pracowników zajętych w ambulansach i przy konwojowaniu poczty, o ile nie pobierają dodatku za pracę w ambulansach. Za zajętego w ambulansach i przy konwojowaniu poczty w myśl ust. 5 § 2 należy mianowicie uważać tego pracownika, który pełni ten rodzaj służby dłużej niż 3 godziny przy jednej jeździe tam i z powrotem.

2) Dodatek za pracę w ambulansach i przy konwojowaniu poczty na kolejach.

Poza podwyżką wynagrodzenia pracowników umysłowych w niższych grupach uposażenia, przyznaje się kierownikowi ambulansu tj. pracownikowi umysłowemu i niższemu 5 groszy więcej za godzinę niż pozostałej obsłudze ambulansu i to nie tylko za czas pracy w ambulansie, lecz za czas pobytu poza zwykłym miejscem służbowym.

Zmianie ulega czas wypłaty dodatku. Odbywać się ona będzie z dołu w dekadach, dla uproszczenia manipulacyj kasowych.

Udzielanie zaliczki na poczet należności winno mieć charakter wyjątkowy. Np. pracownikowi nowo-przydzielonemu do służby ambulansowej, pracownikowi odbywającemu służbę przygotowawczą i t. p.

Decyzja, czy udzielenie zaliczki jest uzasadnione, zależy w urzędach pozaklasowych do właściwego kierownika oddziału, w innych urzędach do naczelnika urzędu.

§ 3 nie reguluje, jak dotychczas, postępowania ambulansera wzgl konwojenta w wypadku zachorowania w służbie poza zwykłym miejscem służbowym.

Do czasu uregulowania tej sprawy odrębnym przepisem zarządza się, by pracownicy zawiadamiali o takich wypadkach niezwłocznie przełożonego naczelnika urzędu w drodze telegraficznej.

3) Dodatek za konwój poczty na traktach.

Prawo do dodatku nabywa konwojent już po 3 godzinach nieobecności w zwykłym miejscu służbowym.

W wypadku zachorowania konwojenta w służbie, należy stosować w drodze analogii przepisy, które odnosiły się dotychczas tylko do pracowników zatrudnionych w ambulansach.

4) Dodatek za specjalność.

Obejmuje on pracowników, którzy zatrudnieni są w służbie specjalnej lub też wykonują specjalne czynności. Warunkiem otrzymania dodatku jest **pełnienie służby wymienionej w tabeli**. Jeżeli chodzi o czas nabycia prawa do dodatku, to nabywają je z mocy samego przepisu z chwilą rozpoczęcia służby wzgl. od dnia wejścia w życie rozporządzenia tylko inżynierowie-teletechnicy i inżynierowie radiotechnicy.

Są to przede wszystkim inżynierowie, którzy ukończyli dział **prądów słabych** na Wydziale Elektr. Politechniki Warszawskiej i w Grupie Tele i Radiotechnicznej na Politechnice Lwowskiej, a następnie ci inżynierowie, którzy ukończyli studia wyższe w zakresie prądów słabych zagranicą. W wypadkach wątpliwych Dyrekcje zwrócą się o wyjaśnienie do Ministerstwa P. i T.

Pozostali inżynierowie wymienieni w tabeli mogą otrzymać dodatek dopiero po 3-letniej służ-za zgodą Ministerstwa.

Odnośnie inżynierów mechaników wypada jeszcze nadmienić, że otrzymać mogą oni dodatek, o ile wykonują czynności, wchodzące w zakres techniki pocztowej (np. w Wydziale Techniki pocztowej, wzgl. przy urządzeniach mechanicznych w urzędach poczt.-tel.).

Rodzaj służby określono dla inżynierów b ogólnie, tak, że dodatek przysługiwać im będzie zawsze, skoro tylko pełnić będą służbę teletechniczną, wzgl. techniczno-pocztową, natomiast tele i radiotechnicy, tele i radiomonterzy oraz obsługa manipulacyjna aparatów telegraficznych uzyskają prawo do dodatku po roku służby tylko w działach wyszczególnionych w tabeli, i o ile posiadają dodatnie kwalifikacje. Przez dodatnie kwalifikacje należy rozumieć umiejętność samodzielnego pełnienia służby w danej specjalności narówni z innymi pracownikami, którym dodatek już przyznano.

Stwierdzenie, że pracownik posiada te kwalifikacje należy do bezpośredniego i pośredniego przełożonego.

Zaznacza się, że pracownikom, zajętym wyłacznie w warsztatach i magazynach wzgl. referującym sprawy materiałowe, dodatek za specjalność nie przysługuje, ponieważ służba ich nie ma charakteru specjalności.

Dodatek wypłaca się z dołu za ilość dni rzeczywiście przepracowanych w miesiącu. Stąd też nie będzie on przysługiwał za dni nieobecności w służbie spowodowanej chorobą, urlopem, natomiast będzie przysługiwał za dni, w których pracownik nie pełni służby na podstawie przepisu np. za niedziele i święta.

Dodatek za specjalność nie wyklucza tytułu do innych dodatków a między innymi także dodatku funkcyjnego, zatem naczelnik urzędu, który jest inżynierem teletechnikiem, będzie pobierał dodatek za specjalność obok dodatku funkcyjnego.

Dodatek za specjalność przysługuje również obsłudze telefonii i telegrafii wielokrotnych oraz fototelegrafu. Pracowników tych należy zaliczać do obsługi technicznej urządzeń radiostacyj nadawczych i odbiorczych oraz biura operacyjnego (poz. 4. pkt. b. tabeli).

W końcu wyjaśnia się, że jako centrale międzymiastowe w których przyznać można dodatek za specjalność (§ 5. poz. 5) należy uważać jedynie centrale systemu CB.

W pierwszym miesiącu istnienia dodatku za specjalność t. j. w kwietniu br. otrzymają urzędy imienne wykazy pracowników uprawnionych do pobierania tego dodatku, przy wypłacie należy jednak mieć na uwadze postanowienia ustępu 3 i 4 § 5 wspomnianego na wstępie rozporządzenia.

W miesiącach następnych urzędy same winny przeprowadzać wszelkie zmiany powstałe wskutek objęcia danych stanowisk przez innych pracowników czy też wskutek chorób, urlopów lub innych okoliczności uzasadniających dokonanie zmiany.

O wszelkich tego rodzaju zmianach należy natychmiast donosić Samodzielnemu Oddziałowi Osobowemu Dyrekcji. Należy również w nieprzekraczalnym **terminie od dnia 3-go każdego miesiąca** przedstawiać Samodzielnemu Oddziałowi Osobowamu wykaz pracowników, którym wypłacono dodatek za specjalność z podaniem nazwisk, imion, charakterów służbowych, stanowisk oraz wysokości wypłaconych kwot.

Zasady likwidowania i zarachowywania dodatków służbowych podane są w ustępie ostatnim niniejszego zarządzenia.

5) Dodatek za służbę kasową

Dodatek przysługuje pracownikom umysłowym, którzy przyjmują wpłaty wzgl. dokonują wypłat w obrocie przekazowym i P. K. O. t. zn. zatrudnionym przy okienku. Prawo do dodatku nabywają również ci pracownicy, w urzędach telef.-telegr. (telekom.), którzy wg. podziału czynności przyjmują wzgl. wypłacają przekazy telegraficzne, lecz pod warunkiem, że jest to między innymi ich stała — normalna czynność (okienko). Nie przysługuje on zatem pracownikom, którzy tylko pomocniczo przyjmują przekazy telegraficzne np. w ciągu nocy w telegrafie wzgl. dziale telef.

Skarbników i pracowników liczących pieniądze w kasie głównej określają bliżej przepisy rachunkowo-kasowe.

Dodatek za służbę kasową nie przysługuje pracownikom przyjmującym wyłącznie opłaty za rozmowy telefoniczne.

6) Dodatek za pracę w rozdzielniach.

Dodatek przysługiwać będzie pracownikom zajętym w rozdzielniach listowych, gazetowych, przekazowych i paczkowych.

Warunkiem zasadniczym do uzyskania dodatku jest poza klasą urzędu fakt przepracowania w danej rozdzielni conajmniej **15.000 przesyłek przez jednego pracownika w ciągu miesiąca.**

W związku z tym, zarządza się, że za podstawę do ustalenia, czy pracownicy danej sortowni mogą w następnym roku budżetowym uzyskać dodatek, należy przyjąć ilość przesyłek przepracowanych w sortowni w marcu każdego roku iczenie przesyłek winno odbywać się w czasie od 1 do 10 marca. W okresie budżetowym 1938/39 przeprowadzą urzędu liczenie w czasie od 1 do 10 kwietnia. Ilość miesięczną stanowić będzie ilość z pierwszych 10 dni pomnożona przez 3.

Kwalifikacje w rozumieniu § 7 posiada pracownik rozdzielni, który przed Komisją złożoną z naczelnika urzędu wzgl. wyznaczonego przez niego zastępcy i 2-ch członków, powołanych przez naczelnika urzędu wykaże umiejętność opracowania przynajmniej 500 (pięćset) przesyłek listowych lub 200 (dwieście) paczek w ciągu 20 minut przy czym dopuszczalna ilość błędów wynosi 2%.

Warunek ten należy kategorycznie przestrzegać, gdyż zmierza on do podniesienia sprawności i wydajności pracownika.

Niemniej należy zważać na to, by wydajność pracownika dodatkowo wynagrodzanego nie spadała później do przeciętnego poziomu i dlatego należy zaostrzyć kontrolę pracy w sortowni.

Przerwa w pracy w sortowni trwająca dłużej niż 3 miesiące, powoduje, że pracownik winien ponownie wykazać wyżej określoną sprawność do uzyskania dodatku.

7) Dodatek sezonowy.

Dodatek ten pozostaje bez zmian,

Zaznacza się, że rozszerzenie dodatku sezonowego na dalsze miejscowości, wzgl. przedłużenie czasu pobierania dodatku dla pewnej miejscowości jest w obecnej chwili niemożliwe.

8) Sposób likwidowania i zarachowania dodatków służbowych.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa P. i T. z dn. 18 III. 1938 r. Nr BP. 50/III/38 wprowadza się następujące zasady sposobu likwidowania i zarachowania dodatków służbowych.

Dodatki służbowe wprowadzone powołanym rozporządzeniem Ministra P. i T. płatne są z dołu i są likwidowane z zachowaniem postanowień § 5 ust. 3 i 4 tego rozporządzenia, przez te jednostki organizacyjne, w których pracownik uprawniony do pobierania dodatków pełni obowiązki służbowe, przy pomocy odpowiednio dostosowanego do danego rodzaju dodatku „rachunku specjalnych wynagrodzeń“ wzgl. karty likwidacyjnej uprawnionego do pobierania dodatku pracownika, zatrudnionego w Zarządzie Dyrekcji Okręgu.

Nr SO. 70 z dnia marca 1938 r.

45.

Obniżenie podatku specjalnego od wynagrodzeń i przedłużenie ulgowego okresu spłat zaliczek na uposażenie.

Podaje się do wiadomości jednostkom organizacyjnym „P. P. T. i T“ komunikat Ministerstwa Skarbu z dnia 2 marca 1938 r. L. D. III. 3052/3/38 w sprawie obniżenia stawek specjalnego podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych, oraz zarządzenie Ministerstwa P. i T. z dnia 12 marca 1938 r. Nr BP. 50/III/38 w sprawie ulgowego okresu spłat zaliczek na uposażenie.

Ministerstwo skarbu komunikuje, iż uchwalony przez Sejm i Komisję Budżetową Senatu art. 12 projektu ustawy skarbowej na okres od 1 kwietnia 1938 r. do 31 marca 1939 r., która wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r. zawiera następujące przepisy:

1) Przedłuża się do dnia 31 marca 1939 r. dla celów równowagi budżetowej moc obowiązującą dekretu prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 XI. 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 502) ze zmianami, wprowadzonymi ustawą z dnia 30 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 187) oraz wynikającymi z artykułu niniejszego.

2) Podatek ten będzie pobierany od wynagrodzeń:

a) wypłacanych w czasie od dnia 1 kwietnia 1938 r. do dnia 31 marca 1939 r. bez względu na to, za jaki czas wynagrodzenia te przypadają,

b) wypłacanych za czas od dnia 1 kwietnia 1938 r. do dnia 31 marca 1939 r. bez względu na czas wypłaty, według następujących skal:

1) przy wynagrodzeniach, wolnych od państwowego podatku dochodowego oraz od opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych:

Stopień	Wysokość wynagrodzenia wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych:		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
1	150	200	3
2	200	250	5
3	250	500	8
4	500	1.000	11
5	1.000	2.000	12
6	2.000		25

2) przy wynagrodzeniach, od których opłaca się państwowy podatek dochodowy, opłaty emerytalne lub składki na rzecz ubezpieczeń społecznych, albo też niektóre z tych obciążeń:

Stopień	Wysokość wynagrodzenia wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych:		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
1	165	220	2
2	220	560	5
3	560	1.150	7
4	1.120	2.350	10
5	2.350		15

3) Określone w art. 3 pkt 1 (lit. a i b) dekretu z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 503) stawki wynagrodzeń wolnych od podatku specjalnego podwyższa się ze 100 zł do 150 zł i ze 110 zł do 165 zł.

4) Rada Ministrów może, na wniosek Ministra Skarbu w drodze rozporządzeń skracać terminy, określone w ust. 2 (lit. a i b) oraz podwyższać stawki wynagrodzeń wolnych od podatku specjalnego.

5) Związki samorządu terytorialnego, związki międzykomunalne (celowe) oraz przedsiębiorstwa, banki, zakłady i instytucje tych związków, Związek Rewizyjny Samorządu Terytorialnego, komunalne kasy oszczędności i banki komunalne mogą, działając zgodnie z ustawą o finansach komunalnych, nie pobierać podatku specjalnego od wynagrodzeń wypłacanych ze swoich funduszów.

O uchwaleniu powyższego przepisu ustawy przez Izby Ustawodawcze nastąpi oddzielne zawiadomienie.

* * *

W nawiązaniu do zarządzenia Ministerstwa P. i T. z dnia 14 listopada 1937 r. Nr BP. 50 i z dn. 7 marca br. Nr AK. 311 zgodnie z okólnikiem Prezesa Rady Ministrów z dn. 10 III Nr 42—2/88 wstrzymuje się wejście w życie postanowień pkt' III okólnika z dnia 25 lutego 1036 r. Nr 42—2/28, dotyczących terminu spłaty zaliczek na uposażenie w pełnej wysokości raty normalnej i przedłuża się do dnia 31 marca 1939 r. okres ulgowych spłat zaliczek na uposażenie w wysokości 40% wzgl. 50% raty normalnej, ustalony ustępem przedostatnim okólnika Prezydium Rady Ministrów z dn. 5 października 1937 r. Nr 42—2/78.

W razie jednak wykorzystania przez Radę Ministrów uprawnienia przewidzianego w ust. 4 art. 12 projektu ustawy skarbowej i skrócenia w drodze rozporządzenia terminu pobierania podatku specjalnego — spłata zaliczek na uposażenie zostanie odpowiednio zmodyfikowana.

Nr SO. 70 z dnia 30 marca 1938 r.

46

Dołączanie „oświadczeń" do próśb o zaliczki na uposażenie.

Zarządza się, aby „oświadczenia" wyrażające zgodę na potrącenie niespłaconej ewentualnie części zaliczki na uposażenie z zaopatrzenia emerytalnego przez Państwowy Zakład Emerytalny (wzór ustalony w Dzienniku Zarządzeń Dyrekcji O. P. i T. Nr 1 z 1936 r. poz. 6) dołączane dotychczas tylko do próśb pracowników prowizorycznych, oraz stałych mianowanych po dniu 1 lutego 1934 r. — były począwszy od dnia 1 kwietnia 1938 r. dołączane do próśb o zaliczki na uposażenie (wynagrodzenie) **wszystkich** pracowników stałych, prowizorycznych oraz kontraktowych-emerytów.

Nr 50/730 z dnia 30 marca 1988 r.

WYDAWNICTWO DYREKCJI OKRĘGU POCZT I TELEGRAFÓW W KRAKOWIE.
Drukarnia Leopold Dudek, Kraków, ul. Stolarska 6, tel. 110-18.

[illegible]